

Udpluk fra Davidshistorien

David og Goliat

(Første Samuelsbog kap. 17)

¹ Filistrene samlede deres tropper for at gå til angreb på Soko i Juda-stammens område og slog lejr i Efes-Dammim mellem Soko og Azeka. ² Saul og hans hær slog lejr i Ela-dalen, hvor de stillede op til kamp mod filistrene. ³ Filistrene stod opmarcheret på den ene side af dalen og israelitterne på den anden side.

⁴ En kriger trådte ud af filistrenes rækker og udfordrede til tvekamp. Han hed Goliat og kom fra Gat, og han var tre meter høj. ⁵ Han havde en bronzehjelm på hovedet og bar en brynje af bronze, der vejede 50 kilo. ⁶ Han havde bronzeskiner på benene, og på ryggen havde han et sværd af bronze. ⁷ Hans spyd var kolossalt tykt; spydspidsen var lavet af jern, og den alene vejede seks kilo. Foran ham gik en mand, der bar på hans skjold.

⁸ Nu stillede Goliat sig op og råbte over mod israelitterne: »Hvorfor har I gjort jer klar til kamp, når I ikke har en chance mod os? Jeg er filister, men I er bare slaver for Saul. Udvælg én mand. ⁹ Hvis han kan vinde over mig og slå mig ihjel, så vil vi være jeres slaver, men hvis jeg vinder over ham og slår ham ihjel, skal I være vores slaver.« ¹⁰ Og han fortsatte: »Lad mig ikke nøjes med at stå her og håne jer. Kom med en, jeg kan slås med!« ¹¹ Saul og israelitterne var ude af sig selv af frygt.

¹² Isaj fra Betlehem var blevet en gammel mand. Han havde som nævnt otte sønner. ¹³ De tre ældste, Eliab, Abinadab og Shamma, kæmpede med Saul i krigen. ¹⁴ David var den yngste, ¹⁵ og han forlod jævnligt Sauls hof for at vogte sin fars får hjemme i Betlehem.

¹⁶⁻¹⁹ I 40 dage stillede Goliat sig op morgen og aften og udfordrede israelitterne, men ingen meldte sig. Men nu sendte Isaj David afsted til hæren i Ela-dalen.

»Tag en kurv ristet korn og ti brød, og skynd dig hen i lejren med det til dine brødre. De er i Ela-dalen sammen med Saul og israelitterne, hvor de kæmper mod filistrene,« sagde han. »Og her er ti stykker ost til officeren. Find ud af, hvordan dine brødre har det, og kom tilbage og fortæl mig om det.«

²⁰ Tidligt næste morgen overlod David fårene til en anden hyrde og tog afsted. Da han kom til lejren, var hæren ved at stille sig op i rækkerne og råbe deres kampråb, som de havde gjort alle 40 dage. ²¹ Israelitterne og filistrene stod over for hinanden. ²² David efterlod sine ting ved vagten og løb ind i rækkerne for at hilse på sine brødre. ²³ Mens han talte med dem, hørte han, hvordan Goliat stillede sig op, som han plejede, og udfordrede til tvekamp. ²⁴ Israelitterne blev bange og trak sig tilbage.

²⁵ »Har I set ham dér?« sagde folk til hinanden. »Han står der og håner os hver dag. Hvis nogen slår ham ihjel, vil kongen gøre ham meget rig. Han får kongens datter, og hans fars familie bliver fri for at betale skat.«

²⁶ David ville vide, om det virkelig kunne passe, og spurgte dem, han stod sammen med: »Hvem er den forfærdelige filister, der tør håne Guds hær? Hvad får den, der slår filisteren ihjel og genopretter Israels ære?« ²⁷ Mændene gentog, hvad de andre havde sagt. ²⁸ Men Eliab, Davids ældste bror, hørte hans spørgsmål og blev vred.

»Hvorfor er du egentlig kommet herved, og hvem skal nu passe fåreflokken i ørkenen?« spurgte han. »Jeg ved alt om, hvor fræk og respektløs du er; du er bare kommet, fordi du er nysgerrig.«

²⁹ »Hvad har jeg nu gjort? Jeg spurgte jo bare!« sagde David. ³⁰ Så vendte han sig om og spurgte en anden om det samme og fik samme svar.

³¹ Der begyndte at gå rygter om, at David havde stillet spørgsmål om Goliat, og Saul hørte det også. Han gav sine mænd besked på at hente David, ³² og da David kom hen til Saul, sagde han: »Herre, du skal ikke tabe modet på grund af den filister. Nu går jeg hen og kæmper mod ham.«

³³ »Men du har jo ikke en chance mod ham,« udbrød Saul. »Du er kun en dreng, og han er en erfaren kriger.«

³⁴ »Jeg har været fårehyrde hos min far,« svarede David. »Når der kom en løve eller en bjørn og tog et af dyrene, ³⁵ fulgte jeg efter den, fik ram på den og rev fåret ud af gabet på den. Hvis den gik løs på mig, tog jeg fat i den og slog den ihjel. ³⁶ Både løver og bjørne har jeg slået ihjel. Nu skal det gå den forfærdelige filister på samme måde, for han har hånet Guds hær.« ³⁷ Og han tilføjede: »Gud har reddet mig fra løver og bjørne, og han vil også redde mig fra Goliat.«

»Så kæmp mod ham,« sagde Saul, »og må Gud være med dig!«

David dræber Goliat

³⁸ Saul gav David sin egen dragt på, satte en bronzehjelm på hans hoved og gav ham en brynje. ³⁹ David spændte også Sauls sværd uden på dragten. Men han kunne ikke bevæge sig, for han havde aldrig før haft sådan en tung rustning på. Det forklarede han Saul, og så tog han udstyret af. ⁴⁰ I stedet tog han sin hyrdestav og udvalgte fem glatte sten fra bækken, som han lagde i sin taske. Så tog han sin slynge i hånden og gik hen imod Goliat. ⁴¹ Goliat gik ham i møde, og skjoldbæreren gik foran ham. ⁴² Da Goliat så David, fnyste han, for det var jo bare en smuk dreng med røde kinder.

⁴³ »Tror du, jeg er en hund, siden du kommer med din stav?« sagde Goliat og hånede David, mens han bandede og svovlede og kaldte på alle sine guder. ⁴⁴ Goliat fortsatte: »Kom bare, så skal jeg give dit lig til fuglene og de vilde dyr!«

⁴⁵ »Du kommer med sværd, spyd og kniv,« sagde David til Goliat, »men jeg har Gud med mig, Himlens Hersker, som du har hånet. ⁴⁶ I dag vil Gud lade mig vinde over dig. Jeg slår dig ihjel og hugger dit hoved af, og ligene af dig og dine mænd giver jeg til fuglene og de vilde dyr. Så vil hele jorden finde ud af, at Israel har en Gud, ⁴⁷ og at Gud ikke behøver sværd og spyd, når han vil redde nogen. Gud bestemmer over krigen, og han vil lade os slå jer.«

⁴⁸ Imens de to mænd løb hen imod hinanden, ⁴⁹ stak David sin hånd ned i tasken og tog en sten, slyngede den rundt og ramte Goliat i panden. Stenen borede sig langt ind i hovedet på Goliat, som faldt og ramte jorden med et brag.

⁵⁰ Mere end en slynge og en sten skulle der ikke til for at vælte Goliat omkuld. Og da han først lå dér, ⁵¹ kunne David uden videre tage sværdet fra ham og hugge hovedet af ham. Da filistrene så, at deres helt var død, flygtede de. ⁵² Men nu råbte Israels hær kampråbet og forfulgte filistrene helt til byportene i Gat og Ekron, og der lå et spor af dræbte filistre efter dem. ⁵³ Da israelitterne var kommet tilbage, plyndrede de filistrenes lejr. ⁵⁴ David beholdt Goliats våben og lagde dem i sit telt, men det afhuggede hoved bragte han til Jerusalem.

⁵⁵ Da Saul så David gå ud imod Goliat, havde han sagt til sin hærfører Abner: »Hvilken familie kommer han fra?«

»Det ved jeg ikke,« svarede Abner, ⁵⁶ og Saul sagde: »Så find ud af det.«

⁵⁷ Da David kom tilbage med Goliats hoved i hånden, tog Abner ham med hen til Saul, ⁵⁸ som spurgte: »Hvem er din far, unge mand?«

»Jeg er søn af Isaj fra Betlehem,« svarede David.

David og Saul

(Første Samuelsbog kap. 18)

¹⁻² Fra nu af tog Saul David til sig, og han fik ikke længere lov til at tage hjem til sin far. Sauls søn Jonatan følte sig tæt knyttet til David og elskede ham lige så højt som sig selv. ³ De to sværgede på, at intet nogensinde måtte komme imellem dem, ⁴ og Jonatan tog sin kappe af og gav den til David sammen med sit sværd, sin bue og sit bælte som tegn på deres evige venskab. ⁵ David vandt, hver gang han blev sendt i kamp, så Saul gjorde ham til øverstkommanderende i hæren. Hele folket, også Sauls mænd, beundrede ham.

⁶ Da David havde dræbt Goliat, og soldaterne var vendt hjem til deres byer, dansede kvinderne begejstret overalt i Israel, ⁷ mens de sang:

»Saul dræber tusinder af mænd,
men David dræber ti gange flere.«

⁸ Det brød Saul sig ikke om, og han blev rasende. »Det er David, der får al æren,« sagde han. »Nu mangler han kun kongemagten!«

⁹ Fra da af var Saul frygteligt misundelig på David.

¹⁰ Næste dag sad David og spillede citar, som han plejede, da Guds onde ånd slog ned i Saul og overvældede ham. Saul tog sit spyd ¹¹ og kastede det flere gang mod David for at spidde ham til væggen, men det lykkedes David hver gang at kaste sig til siden, så han ikke blev ramt.

¹² Saul var efterhånden blevet bange for David, fordi han vidste, at Gud havde forladt ham selv og nu var på Davids side. ¹³ Derfor fjernede Saul ham fra hoffet og satte ham i spidsen for en lille del af

hæren på 1.000 mand i håbet om, at han ville blive glemt. Men hver gang David gik i krig med sine mænd, ¹⁴ havde han heldet med sig, for Gud hjalp ham. ¹⁵ Da Saul så det, blev han ude af sig selv af frygt, ¹⁶ og imens blev David mere og mere elsket i hele Israel, fordi det var ham, der vandt krigene.

¹⁷ Saul sagde til David: »Du kan få lov til at gifte dig med min ældste datter Merab, hvis du er modig og går i krig for Gud.« Saul tænkte nemlig: »Så bliver det filistrene, der slår ham ihjel, og det er ikke mig, der får skylden.«

¹⁸ Men David svarede: »Jeg er en lille og ubetydelig mand og har ikke fortjent den ære at blive kongens svigersøn.«

¹⁹ Da tiden kom, hvor David og Merab skulle giftes, ombestemte Saul sig, og Merab blev i stedet gift med Adriel fra Mehola.

²⁰ Men Sauls anden datter, Mikal, var forelsket i David, og det passede godt ind i Sauls planer. ²¹ »Hvis han vil have min datter, skal han få lov at betale for det,« tænkte han og sagde til David: »Nu kan du alligevel blive min svigersøn.«

²² Saul gav sine folk besked på at overtale ham. »Kongen kan lide dig, og det kan vi også. Nu kan du for en besked medgift endelig blive kongens svigersøn,« sagde de.

²³ Men David holdt sig ydmygt tilbage: »Det er en stor ære at blive kongens svigersøn, men jeg er bare en fattig og ubetydelig mand,« svarede han dem.

²⁴ Da Saul hørte det, ²⁵ sagde han: »Forklar David, at jeg ikke kræver ret meget i medgift. Han skal bare give mig forhuderne fra 100 filistre, for så får jeg samtidig hævn over mine fjender.«

Saul var overbevist om, at det ville koste David livet. ²⁶ Men David var tilfreds med vilkårene ²⁷ og tog straks afsted med sine mænd. De slog 200 filistre ihjel, og da David kom tilbage med deres forhuder og afleverede dem til kongen, var Saul nødt til at lade ham gifte sig med Mikal.

²⁸ Saul var nu fuldstændig klar over, at Gud holdt med David. Og det, at Sauls egen datter elskede David, ²⁹ gjorde ham kun endnu mere bange for ham. Resten af livet betragtede Saul David som sin fjende.

³⁰ Filistrene gik ofte til angreb på Israel, men David klarede sig altid bedre end alle de andre hærførere, og han blev meget berømt.

David trues på livet

(Første Samuelsbog kap. 19 vers 1-17)

¹ Saul lagde planer med sine mænd om at få slået David ihjel og fortalte også Jonatan om det. Men Jonatan og David var jo lige så tætte som brødre, ² og derfor fortalte Jonatan David om planerne.

»Sørg for at holde dig væk fra min far i morgen,« sagde han. ³ »Jeg vil prøve at tale med ham, og du skal nok få at vide, hvad han siger.«

⁴ Så forsøgte Jonatan at lægge et godt ord ind for David hos Saul. »Du må ikke slå David ihjel, han har ikke gjort dig noget,« bad han. »Tværtimod har han hjulpet dig igen og igen. ⁵ Han satte livet på spil ved at kæmpe mod Goliat, og takket være ham lod Gud os vinde stort. Du så det selv og jublede over det. Hvorfor vil du nu slå en uskyldig mand ihjel?«

⁶ Jonatans ord gjorde indtryk på Saul, og han sværgede at lade David være i fred. ⁷ Så kaldte Jonatan på David og fortalte ham det alt sammen, og David fik igen et godt forhold til Saul. ⁸ Krigen fortsatte, og filistrene led et stort nederlag og blev jaget på flugt af David.

⁹ Men Guds onde ånd slog igen ned i Saul en dag, hvor han sad i sit hus med sit spyd i hånden, og David spillede på citaren. ¹⁰ Saul prøvede at spidde David til væggen, men David kastede sig ned og undgik spyddet. Så flygtede han fra Sauls hus.

¹¹ Samme nat gav Saul sine mænd besked på at opsøge David om morgenen og slå ham ihjel. Men Davids kone Mikal fortalte det til ham og sagde: »Hvis du ikke kommer i sikkerhed i nat, er du en død mand i morgen.«

¹² Hun firede David ned fra vinduet, så han kunne slippe væk. ¹³ Så tog hun en gudestatue og lagde den i sengen med et gedeskind og dækkede den til med et tæppe. ¹⁴ Da Sauls folk kom for at hente David, sagde hun, at han var syg. ¹⁵ Men så let havde Saul ikke tænkt sig at lade ham slippe. »Tag hele sengen, og bær ham hen til mig, så jeg kan slå ham ihjel,« sagde han til sine mænd.

¹⁶ Så opdagede de, at det var en gudestatue, der lå i sengen, og ikke David.

¹⁷ »Mikal, hvorfor har du narret mig og ladet min fjende slippe væk?« spurgte Saul.

»Han truede mig og sagde: »Hjælp mig med at flygte, ellers slår jeg dig ihjel!« svarede hun.

David og Jonatan

(Første Samuelsbog kap. 20)

¹ David turde ikke længere være i Najot og opsøgte Jonatan. »Hvad har jeg gjort din far?« spurgte han. »Hvorfor vil han slå mig ihjel?«

² »Du skal ikke dø!« svarede Jonatan. »Min far gør ikke noget uden at fortælle mig det, så det kan ikke passe.«

³ Men David blev ved: »Din far ved godt, at du og jeg er venner, og han tænker sikkert: »Jonatan skal ikke have noget at vide, for han bliver bare ked af det.« Men jeg sværger ved Gud, at mit liv hænger i en tynd tråd.«

⁴ »Hvordan tror du, jeg kan hjælpe dig?« spurgte Jonatan.

⁵ »I morgen er det nymånefest, og der skulle jeg deltage sammen med Saul,« svarede David. »Kan du ikke sige til ham, at jeg har fået fri et par dage? Så kan jeg gemme mig indtil i overmorgen. ⁶ Hvis din far undrer sig over, at jeg er væk, så sig til ham, at jeg bad dig om lov til at tage hjem til Betlehem for at være med til den årlige offerfest med hele min familie. ⁷ Hvis han accepterer det, kan jeg være

rolig. Men hvis han bliver vred, må du være klar over, at han har tænkt sig at slå mig ihjel. ⁸ Hjælp mig nu, og husk vores løfte om evigt venskab. Hvis det her er min skyld, så slå mig ihjel! Men overlad mig ikke til din far.«

⁹ »Bare rolig,« svarede Jonatan. »Hvis jeg får at vide, at min far vil slå dig ihjel, skal jeg nok fortælle dig det.«

¹⁰ »Hvordan skal jeg få at vide, om din far bliver vred?« spurgte David.

¹¹ »Kom, lad os gå ud på marken, hvor vi kan tale uforstyrret,« svarede Jonatan.

Da de var kommet lidt væk, ¹² sagde Jonatan: »I morgen eller i overmorgen vil jeg vide, hvad min far har tænkt sig, og jeg håber, at du kan ånde lettet op. Ellers skal jeg nok advare dig. ¹³ Jeg sværger ved Gud, at jeg fortæller dig det, hvis min far har tænkt sig at slå dig ihjel. Og så skal jeg nok sørge for, at du slipper væk i live. Må Gud være med dig, som han har været med min far. ¹⁴ Til gengæld må du love at hjælpe og støtte mig, så længe jeg lever. Hvis jeg skulle dø, ¹⁵ håber jeg, du altid vil hjælpe min familie, selv hvis Gud udsletter hver eneste én af dine fjender, og du kan gøre præcis, som du vil.«

¹⁶ Nu gav Jonatan og David hinanden et løfte om evigt venskab, og Jonatan sluttede af med at sige: »Gud vil give dig hævn over dine fjender.« ¹⁷ Han lovede, at han ville gøre alt for David, for han elskede ham lige så højt som sin egen bror.

¹⁸ Så sagde han: »I morgen er det nymånefest, så Saul vil undre sig, hvis du ikke er med til festmiddagen. ¹⁹ I overmorgen aften skal du gå ned og sætte dig bag ved Ezel-stenen, hvor du gemte dig, sidste gang min far ville dræbe dig. ²⁰ Så vil jeg skyde tre pile hen ved siden af den, som om jeg skyder til måls. ²¹ Jeg sender en dreng ud for at finde pilene, og hvis jeg råber til ham: ›Pilene ligger dér, kan du roligt komme frem, for så er der ikke fare på færde. ²² Men hvis jeg råber: ›Pilene ligger lidt længere fremme, skal du skynde dig væk, for så er det Guds vilje, at du skal flygte. ²³ Vores venskab kan aldrig brydes, for Gud er vidne på vores løfte.«

²⁴⁻²⁵ David gemte sig bag stenen. Så blev det nymånedag, og Saul satte sig til bords til festen på sin sædvanlige plads ved væggen. Jonatan sad overfor, og Abner sad ved siden af. Men Davids plads var tom.

²⁶ Saul sagde ikke noget, for han tænkte: »Der er nok sket noget, så han ikke har nået at rense sig og gøre sig klar til offerfesten. Det må være derfor, han ikke er her.« ²⁷ Men da Davids plads også var tom den næste dag, spurgte Saul sin søn: »Hvor er David?«

²⁸ »Han bad mig om lov til at tage hjem til Betlehem,« svarede Jonatan. ²⁹ »Hans familie holder også nymånefest, og hans bror har bedt ham om at komme, så han kan hilse på sine slægtninge. Det er derfor, han ikke er her.«

³⁰ Så blev Saul vred på Jonatan og sagde: »Din elendige horeunge! Jeg ved godt, at du holder med David, og det siger meget om både dig og om din luder af en mor. ³¹ Så længe David lever, skal du ikke regne med at blive konge efter mig. Hent ham, for nu skal han dø!«

³² »Hvorfor skal han dø?« spurgte Jonatan. »Hvad har han gjort?«

³³ Saul tog sit spyd og kastede det efter sønnen, og endelig gik det op for Jonatan, at hans far var fast besluttet på at slå David ihjel. ³⁴ Han rejste sig fra bordet, glødende af raseri, og han spiste ikke noget på festens anden dag, for han var helt slået ud over sin fars grusomme opførsel.

³⁵ Næste morgen gik Jonatan sammen med en lille dreng ud på marken som aftalt. ³⁶ Han sagde til drengen: »Løb hen og hent de pile, jeg skyder afsted.«

Da drengen var løbet afsted, skød han en pil af, ³⁷ og da drengen næsten var nået hen til pilen, råbte Jonatan efter ham: »Pilen ligger lidt længere fremme. ³⁸ Skynd dig nu!«

Så samlede drengen pilen op og kom tilbage med den. ³⁹ Drengen vidste ingenting, og det var kun Jonatan og David, der forstod tegnet.

⁴⁰ Jonatan gav buen og pilene til drengen og sagde: »Gå ind til byen med dem.«

⁴¹ Da drengen var gået, rejste David sig op bag ved stenen. Han bukkede ydmygt foran Jonatan, og så omfavnede de hinanden og græd sammen.

⁴² »Tag afsted, og må Gud passe på dig,« sagde Jonatan. »Husk, at Gud er vidne på alt det, vi har lovet hinanden, og på, at der er et evigt bånd mellem os to og vores efterkommere.«

David og Batseba

(Anden Samuelsbog kap. 11 vers 1 – kap. 12 vers 25)

¹ Næste år om foråret, hvor vejrforholdene er gunstige til krig, sendte David Joab afsted med den israelitiske hær. De hærgede ammonitterne og belejrede deres hovedstad Rabba, mens David blev tilbage i Jerusalem. ² En eftermiddag stod David op efter at have hvilet sig og gik rundt på sin tagterasse. Han så ud over byen og fik øje på en ualmindelig smuk kvinde, der var ved at tage et bad.

³ David forhørte sig om hende og fik at vide, at hun hed Batseba. Hun var datter af Eliam og gift med hittitten Urias, der var en af de mænd, der var med Joab i krig. ⁴⁻⁵ David fik sine mænd til at hente hende, og han gik i seng med hende. Hun havde lige rensset sig efter sin menstruation. Batseba blev gravid, og da hun fortalte det til David, ⁶ skyndte han sig at bede Joab om at sende Urias tilbage til Jerusalem.

⁷ Da Urias var kommet, inviterede David ham ind på borgen, og de talte lidt om, hvordan det gik med hæren og krigen.

⁸ Bagefter sagde David: »Gå nu bare hjem og få dig et bad.«

Urias gik, og David sendte en gave efter ham.

⁹ Men Urias gik ikke hjem. I stedet lagde han sig ved porten til kongens hus sammen med Davids livvagter.

¹⁰ Da David fik det at vide, gik han ud til Urias. »Du har været ude på en lang rejse, hvorfor går du ikke hjem?« spurgte han.

¹¹ »Både kisten med den hellige aftale og alle israelitterne bor i simple hytter, og Joab og de andre soldater har slået lejr i det åbne land,« svarede Urias. »Det ville ikke være rigtigt af mig at tage hjem, spise og drikke og gå i seng med min kone. Det kunne jeg ikke finde på!«

¹² »Fint,« sagde David. »Så bliv her i dag, og tag afsted i morgen.«

Urias blev i Jerusalem, og dagen efter ¹³ inviterede David ham til middag og drak ham fuld. Men alligevel gik han ikke hjem til Batseba om aftenen.

¹⁴ Næste morgen sendte David Urias tilbage til krigen og gav ham et brev med til Joab. ¹⁵ Der stod: »Lad Urias kæmpe i forreste linje, og træk så de andre mænd tilbage, så Urias bliver slået ihjel.«

¹⁶ Joab, der havde holdt øje med fjendens bevægelser i Rabba, sendte Urias hen, hvor han vidste, at de havde deres dygtigste krigere. ¹⁷ Og da ammonitterne gik til angreb, var Urias en af de israelitter, der døde.

¹⁸ Joab sendte en meddelelse til David om slagets gang ¹⁹ og gav budbringeren besked på at være meget omhyggelig med sin rapport. »Når du har fortalt kongen, hvad der er sket, ²⁰ bliver han sikkert vred,« forklarede Joab. »Måske siger han: »Hvordan kan det være, at I kæmpede så tæt ved byen? I må have vidst, at der ville blive skudt oppe fra muren. ²¹ Det var jo sådan, Abimelek døde i sin tid; der var en kvinde, som smed en møllesten ned over ham fra muren i Tebes. Så hvorfor gik I så tæt på?« I så fald er det meget vigtigt, at du siger: »Hittitten Urias var en af dem, der døde.«

²² Budbringeren tog afsted og sagde til David: ²³ »Selvom mændene fik overtaget og angreb os i det åbne land, pressede vi dem tilbage til byporten. ²⁴ Men da bueskytterne begyndte at skyde på os fra muren, blev nogle af dine mænd dræbt, og hittitten Urias var en af dem.«

²⁵ Da sagde David til budbringeren: »Sig til Joab, at det skal han ikke bekymre sig om. Det er, hvad der sker: I krig kan man let komme til at dø. Så forstærk angrebet på byen og ødelæg den!«

²⁶ Batseba sørgede, da hun fik at vide, at hendes mand var død. ²⁷ Efter en passende tid hentede David hende og giftede sig med hende, og hun fødte ham en søn.

Men Gud var vred på David over det, han havde gjort.

¹ Derfor sendte Gud profeten Natan hen til David for at fortælle ham en historie. »Der var engang to mænd i samme by; den ene var rig, og den anden var fattig. ² Den rige havde mange får og køer, ³ men den fattige havde kun et eneste lille lam. Han passede godt på det, og det voksede op hjemme hos ham og hans børn. Det fik lov at spise af hans mad og drikke af hans krus, og han havde det på skødet, som om det var hans datter. ⁴ En dag fik den rige mand besøg, men han var for nærig til at slagte et af sine egne dyr og tilberede det til sin gæst. Så han tog den fattige mands eneste lam og tilberedte det til sin gæst.«

⁵ David blev meget vred over det, han hørte om den rige mand.

»Den rige mand fortjener at dø!« sagde han. ⁶ »Han skal erstatte lammet med fire andre lam, fordi han har været så hjerteløs.«

⁷ »Den rige mand er dig!« svarede Natan. »Gud siger: Jeg gjorde dig til konge i Israel, og jeg reddede dig fra Saul. ⁸ Jeg lod dig få magten over hele Sauls familie, du fik alle Sauls koner, og jeg gav dig kongedømmet over alle Israels stammer. Og jeg havde gerne givet dig langt mere.

⁹ Hvorfor har du så svigtet Gud og gjort noget, han ikke ville have? Du har sørget for, at ammonitterne slog Urias ihjel, og du har giftet dig med hans kone. ¹⁰⁻¹¹ Det vil ramme din egen familie; den vil blive ramt af ulykker. Mange vil blive slået ihjel, og Gud vil give dine koner til en anden, som vil gå i seng med dem uden at prøve at skjule det. ¹² Du ville dække over, hvad du havde gjort, men nu skal alle i Israel få det at vide.«

¹³ »Jeg har svigtet Gud!« indrømmede David.

»Gud tilgiver dig, og du slipper med livet i behold. ¹⁴ Men jeres søn skal dø, fordi du har hånet Gud,« ¹⁵ sagde Natan. Og så gik han hjem.

Gud sørgede som varslet for, at David og Batsebas dreng blev syg. ¹⁶ David bad for ham, ville hverken spise eller drikke og lå på jorden om natten. ¹⁷ Hofmændene kom for at få ham til at rejse sig, men han ville ikke, og han ville heller ikke spise sammen med dem. ¹⁸ Ugen efter døde hans søn, men Davids mænd turde ikke fortælle ham det, for de tænkte: »Da drengen var i live, ville han ikke høre på os. Hvordan skal vi nu få sagt til ham, at hans søn er død? Måske slår han os ihjel!«

¹⁹ Da David så, hvordan hans folk gik rundt og hviskede sammen, regnede han ud, hvad der var sket. Han spurgte dem, om det var rigtigt, at hans søn var død, og så var de nødt til at fortælle ham det.

²⁰ Nu stod David op. Han vaskede sig, smurte sig ind i gode olier, skiftede tøj og gik ind i det hellige telt for at bede til Gud. Bagefter gik han hjem og bad om noget at spise. ²¹ Hans folk undrede sig og spurgte ham: »Hvad sker der? Mens din søn var i live, fastede og græd du, og så snart han er død, står du op og spiser.«

²² »Så længe han var i live, fastede og græd jeg, fordi jeg håbede, at Gud ville få medlidenhed med mig og lade ham leve,« svarede David. ²³ »Men hvorfor skulle jeg faste nu, hvor han er død? Kan jeg få ham tilbage igen? Nu bliver det mig, der kommer til at følge ham i døden en dag og ikke omvendt; det kan jeg ikke længere lave om på.«

²⁴ David trøstede Batseba. Hun blev gravid igen og fødte en søn, som David kaldte Salomon. Helt fra begyndelsen elskede Gud Salomon, ²⁵ og han fortalte David gennem profeten Natan, at Salomon skulle have tilnavnet Jedidja. Det betyder 'Guds elskede'.

David døde

(Første Kongebog kap. 1 vers 1 – kap. 2 vers 10)

¹ Kong David var blevet meget gammel, og selvom han blev pakket godt ind i tæpper, havde han svært ved at holde varmen.

² »Vi burde finde en jomfru til dig, konge, der kan tage sig af dig,« sagde hans tjenere. »Når hun ligger sammen med dig, får du varmen.«

³ De rejste rundt i hele Israel og så på smukke unge kvinder til ham og valgte til sidst en dejlig ung kvinde, der hed Abishag. ⁴ Hun passede og plejede David, men han havde ikke sex med hende.

⁵ David havde en søn, Adonija, der havde høje tanker om sig selv. »Det er mig, der skal være konge,« tænkte han. Han anskaffede sig en vogn og heste og 50 livvagter. ⁶ Adonija var på alder med sin halvbror Absalon og så godt ud. Men hans far havde ikke opdraget ham ordentligt og havde aldrig sagt: »Hvordan er det, du opfører dig?«

⁷ Nu gav Adonija sig til at forhandle med Davids hærchef, Joab, og præsten Ebjatar, og de støttede ham begge to. ⁸ Præsten Sadok, Benaja, der var leder af de udenlandske livvagter, profeten Natan, Shimi, Rei og Davids livvagter afviste til gengæld at slutte op om Adonija.

⁹ Så inviterede Adonija til fest. Han slagtede får, okser og kalve ude ved Zohelet-stenen i nærheden af Rogelkilden og bad alle sine brødre og alle de mænd, der arbejdede for David, om at komme. ¹⁰ Profeten Natan, Benaja, Davids livvagter og Adonijas bror Salomon fik til gengæld ingen invitation.

¹¹ Natan opsøgte Salomons mor, Batseba, og sagde til hende: »Du har sikkert hørt, at Adonija har udråbt sig selv til konge, men David ved det ikke endnu. ¹² Her får du et godt råd, der kan redde livet for både dig selv og din søn. ¹³ Gå hen til David med det samme, og sig: »Konge, har du ikke sværget på, at min søn Salomon skulle arve tronen efter dig? Hvorfor er Adonija så blevet konge?« ¹⁴ Og mens du taler med kongen, kommer jeg hen og bekræfter, hvad du har sagt.«

¹⁵ Batseba gik ind til David i hans soveværelse, hvor Abishag passede ham. ¹⁶ Batseba bukkede sig respektfuldt for kongen. »Hvad vil du?« spurgte han.

¹⁷ »Du har sværget på, at min søn Salomon skulle arve tronen efter dig,« sagde hun. ¹⁸ »Men nu er Adonija blevet konge, uden at du ved noget om det. ¹⁹ Han har slagtet mange okser, kalve og får, og han har inviteret alle sine brødre og Ebjatar og Joab. Salomon, som er loyal over for dig, er den eneste, der ikke er inviteret med. ²⁰ Konge, alle israelitterne venter på, at du skal udpege din efterfølger. ²¹ Hvis du ikke gør det, vil Salomon og jeg blive behandlet som forbrydere, så snart du er død.«

²² Mens de talte, kom Natan ind. ²³ Han gik hen og bukkede respektfuldt for David. ²⁴ »Konge, har du udpeget Adonija til at være konge efter dig?« spurgte han. ²⁵ »Han har slagtet en masse okser, kalve og får og har inviteret alle sine brødre, hærførerne og Ebjatar til fest. I dette øjeblik sidder de og spiser og drikker hos ham og råber: »Kong Adonija længe leve!« ²⁶ Men han har hverken inviteret mig, Sadok, Benaja eller Salomon. ²⁷ Er det mon noget, du har bestemt, uden at fortælle det til mig?« ²⁸⁻³⁰ »Kald Batseba herhen igen!« svarede David. David sagde til hende: »Jeg har sværget ved Gud, der har reddet mig så mange gange, at din søn Salomon skal være konge efter mig. Nu vil jeg sørge for, at løftet går i opfyldelse.«

³¹ Batseba bøjede sig respektfuldt for ham. »Må kong David leve evigt!« sagde hun.

³² »Kald på Sadok, Benaja og Natan,« sagde David. Da Natan var kommet ind igen sammen med de to andre, ³³ sagde David til dem: »Tag Salomon og mine mænd med til Gihon-kilden. ³⁴ Der skal Sadok og Natan kære ham til konge i Israel, og I skal blæse i hornet og råbe: »Kong Salomon længe leve!« ³⁵ Så skal I følge ham herop til paladset, og han skal sætte sig på min trone. Han skal være konge i stedet for mig. Jeg erklærer ham for konge i hele Israel.«

³⁶ Benaja svarede: »Vi vil gøre, hvad du siger. Må Gud støtte din beslutning! ³⁷ Må Gud være med Salomon, ligesom han har været med dig, og må Gud gøre Salomons kongedømme endnu mere magtfuldt end dit, konge.«

³⁸ Så gik Sadok, Natan, Benaja og livvagterne med Salomon til Gihon-kilden. ³⁹ Sadok tog hornet med den fine olie fra det hellige telt og dryppede lidt af det på Salomons hoved for at indvie ham til konge. De blæste i hornet, og alle råbte: »Kong Salomon længe leve!« ⁴⁰ Så fulgte de Salomon op til paladset, og de spillede på fløjte og jubede så højt, at jorden slog revner. ⁴¹ Begejstringen kunne høres helt ude ved Rogelkilden, hvor Adonija og alle hans gæster lige var blevet færdige med at spise. »Hvad er det for en larm?« spurgte Joab.

⁴² I samme øjeblik ankom Jonatan, præsten Ebjatars søn, til festen. »Kom herover,« sagde Adonija. »Du er en pålidelig mand. Fortæl os, hvad der foregår.«

⁴³ »Kong David har gjort Salomon til konge,« svarede Jonatan. ⁴⁴ »Han har sendt Sadok, Natan, Benaja og livvagterne afsted til Gihon sammen med ham, ⁴⁵ og dér har Sadok og Natan kåret ham til konge. Derfra tog de tilbage til paladset, og det er jublen fra folk i byen, I kan høre. ⁴⁶ Én ting er, at Salomon har sat sig på kongetronen, ⁴⁷ men Davids folk har også anerkendt det. De har ønsket David tillykke med hans søn og sagt: »Må Gud gøre Salomon til den største konge nogensinde!« Og fra sin seng har kongen bedt til Gud ⁴⁸ og sagt: »Tak, Gud, fordi jeg i dag nåede at opleve min efterfølger blive kronet til konge.«

⁴⁹ Adonijas gæster hørte det hele, og de blev bange og skyndte sig væk. ⁵⁰ Adonija var bange for, at Salomon skulle slå ham ihjel, og skyndte sig ind til alteret i det hellige telt og greb fat i det. Når man rørte ved alteret, var man nemlig i sikkerhed, og ingen måtte slå en ihjel.

⁵¹ Oppe på paladset fik Salomon at vide, at Adonija havde grebet fat i alteret og sagt: »Jeg slipper ikke, før kong Salomon sværger, at han ikke vil slå mig ihjel.«

⁵² »Hvis det viser sig, at jeg kan stole på ham, vil jeg skåne hans liv,« sagde Salomon. »Men hvis han gør noget som helst forkert, skal han dø!«

⁵³ Salomon gav sine mænd ordre til at få Adonija væk fra alteret. De tog ham med op på paladset, hvor han ydmygt kastede sig ned foran Salomon. »Gå hjem med dig,« sagde Salomon.

¹ Da David lå på sit dødsleje, kaldte han Salomon til sig.

² »Jeg dør snart,« sagde David. »Vær modig og stærk! ³ Og fremfor alt skal du overholde Guds lov og gøre alt, hvad han vil have. Så vil du have heldet med dig, uanset hvad du gør, og hvor du går hen, ⁴ for Gud vil holde, hvad han lovede mig: »Hvis dine sønner elsker mig og adlyder mig ned til mindste detalje, vil en af dine efterkommere altid være konge i Israel.«

⁵ Der er nogle ting, jeg vil have dig til at overveje. Du ved selv, hvad Joab, min hærfører, gjorde imod mig, da han uden den mindste grund slog mine to andre hærførere Abner og Amasa ihjel. ⁶ Find nu på noget, så han ikke kommer til at dø af alderdom. ⁷ Men Barzillajs sønner skal du behandle godt, og du skal lade dem spise sammen med dig. For de tog godt imod mig, da jeg flygtede for din bror Absalon. ⁸ Så er der Shimi, som sendte en byge af forbandelser efter mig, da jeg var på vej til Mahanajim. Han kom ganske vist ned til Jordanfloden for at tage imod mig, og der lovede jeg, at jeg ville skåne hans liv. ⁹ Men du er ikke bundet af mit løfte. Du finder nok på noget, så også han kan få en blodig død, selvom han ikke er ung længere.«

¹⁰ David døde og blev begravet i Davidsborgen.